



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Odborová organizace Sluníčko,
se sídlem Petrušov 152, 571 01 Staré Město
doručovací adresa: Tovární 1072/4, Moravská Třebová 571 01

proti
žalovanému

Ministerstvo vnitra,
se sídlem Nad štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. října 2024, č. j. MV-102338-8/SO-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí ministra vnitra ze dne 29. října 2024, č. j. MV-102338-8/SO-2024, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3000 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí ministra vnitra (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byl zamítnut jeho rozklad proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, sekce pro státní službu (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 23. 9. 2024, č. j. MV- 81820-9/TP-2024 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Ve správním řízení se posuzovala žádost žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů; žádost o informaci byla odmítnuta. Předmětem sporu je výklad § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím týkající se služebního hodnocení státních zaměstnanců.
2. Povinný subjekt obdržel žádost žalobkyně ze dne 25. května 2024 v následujícím znění: *„Žádáme o služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka za období od 1. ledna 2023 do 31. prosince 2023, včetně všech příloh. Žádáme také o návrh ministra vnitra na toto služební hodnocení, včetně všech příloh.“* Povinný subjekt žádost odmítl podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. V odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí je mimo jiné uvedeno, že služební hodnocení státního zaměstnance se bezprostředně a zásadně výlučně dotýká člověka jako jednotlivce, jeho osobnosti, cti, důstojnosti, jeho soukromí a obdobných aspektů.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě napadá zejména prvostupňové rozhodnutí, přičemž odkazuje na relevantní judikaturu, konkrétně na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024–26, a rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 128/2023–63. Žalobce namítá, že se povinný subjekt nevypořádal s právními závěry soudů v citované judikatuře.
4. Dále žalobce uvádí, že odstranění několika údajů, které nelze poskytnout, není nijak obtížné. Navrhuje důkaz spočívající v předložení požadovaných dokumentů soudu, za účelem posouzení, zda skutečně obsahují výhradně údaje, které nelze postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout, jak povinný subjekt tvrdí. Současně žalobce navrhuje důkaz spočívající v posouzení, zda podklady služebního hodnocení odpovídají požadavkům uvedeným v odůvodnění služebního předpisu náměstka ministra vnitra pro státní službu č. 1/2019, dostupném na webových stránkách povinného subjektu.
5. Žalobce uzavřel, že pokud takové podklady nejsou doloženy, nelze tvrzení o ochraně osobních údajů považovat za legitimní důvod pro odmítnutí žádosti. Má za to, že opakované vydávání nepřezkoumatelných rozhodnutí povinným subjektem může být zneužíváno k zakrytí systémových pochybení ve vedení služebních hodnocení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný se k žalobě vyjádřil s tím, že žaloba spíše představuje nesouhlas s výsledkem řízení než nové právní argumenty, a odkazuje na odůvodnění obou rozhodnutí. Povinný subjekt se v prvostupňovém rozhodnutí řádně vypořádal s námitkami žalobce, přičemž odstranil dříve vytýkané vady a srozumitelně odůvodnil, proč služební hodnocení nelze podle informačního zákona poskytnout. Podle žalovaného převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na přístup k informacím. Žalovaný považuje žalobu za nedůvodnou, neboť žalobce neprokázala nezákonnost rozhodnutí ani porušení svých práv.

IV. Obsah správního spisu

7. Ze správního spisu je zřejmé, že žalobce podal dne 25. 5. 2024 u Ministerstva vnitra žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, jejímž předmětem byla služební hodnocení nejvyššího státního tajemníka za období od 1. ledna 2023 do 31. prosince 2023, včetně příloh, a též návrh ministra vnitra na toto služební hodnocení, včetně všech příloh.
8. Ministerstvo vnitra jako povinný subjekt vydalo dne 23. 9. 2024 rozhodnutí č.j. MV-81820-9/TP-2024, kterým podle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s § 8a § 11 odst.1 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím tuto žádost odmítlo.
9. V prvostupňovém rozhodnutí povinný subjekt uvedl, že subjektu platí, že služební hodnocení státního zaměstnance se bezprostředně a zásadně výlučně dotýká člověka jako jednotlivce, jeho osobnosti, cti, důstojnosti, jeho soukromí a obdobných aspektů.
10. Povinný subjekt vycházel z přesvědčení, že služební hodnocení státního zaměstnance představuje výlučně interní nástroj řídicí personální práce, jehož podstata spočívá v citlivém a důvěrném posouzení osobnostních, profesních a komunikačních kvalit jednotlivce působícího ve veřejné správě. Jedná se o dokument, který ve své struktuře i obsahu zasahuje hluboko do osobní sféry hodnoceného zaměstnance, a to nejen skrze slovní či bodové klasifikace, ale i prostřednictvím hodnocení jeho morálně volných vlastností, schopnosti týmové spolupráce, způsobu komunikace či míry profesního rozvoje.
11. Podle povinného subjektu služební hodnocení není výstupem úřední činnosti státního zaměstnance, nýbrž výstupem hodnotitele, jehož subjektivní pohled se do hodnocení nevyhnutelně promítá. Ačkoliv hodnotitel má jednat nestranně a objektivně, nelze zcela eliminovat vliv osobního postoje, zkušeností či předsudků, které mohou ovlivnit výslednou podobu hodnocení. Tato skutečnost podle povinného subjektu podtrhuje důvěrný charakter dokumentu, který není určen k veřejné kontrole, ale k internímu využití v rámci personálního řízení.
12. Zveřejnění služebního hodnocení, byť jen jeho jednotlivých částí, by podle povinného subjektu v prvostupňovém rozhodnutí mohlo vést k neadekvátnímu zjednodušení a vytržení z kontextu, což by mohlo mít za následek neoprávněné zpochybnění profesní integrity zaměstnance. Veřejné zpřístupnění například bodového hodnocení komunikačních dovedností bez znalosti okolností, v nichž bylo hodnocení provedeno, by mohlo vést k neodůvodněné kritice, nátlaku či dokonce stigmatizaci hodnoceného. Takový výklad práva by nereflektoval společenskou realitu a mohl by ohrozit důvěru ve státní správu jako celek.

13. Povinný subjekt dále poukázal na to, že služební hodnocení obsahuje osobní údaje ve smyslu § 8a informačního zákona, které lze poskytovat pouze v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Ačkoliv zákon umožňuje zpřístupnění osobních údajů o veřejně činných osobách, funkcionářích či zaměstnancích veřejné správy, činí tak pouze tehdy, pokud se jedná o údaje vypovídající o jejich úřední činnosti. Podle povinného subjektu však služební hodnocení nevypovídá o výkonu působnosti správního orgánu navenek, ale o interním působení zaměstnance uvnitř úřadu, jeho osobnostních rysech a způsobu práce, což nelze považovat za úřední činnost ve smyslu zákona.
14. Z těchto důvodů povinný subjekt uzavřel, že služební hodnocení jako celek, včetně jeho jednotlivých částí a příloh, nepodléhá režimu povinného zpřístupnění podle zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť jeho zveřejnění by bylo v rozporu s ochranou osobnostních práv zaměstnance a mohlo by ohrozit veřejný zájem na důvěryhodném a nerušeném výkonu státní správy.
15. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad ze dne 12. 6. 2024, o němž rozhodl ministr vnitra dne 5. 8. 2024 žalobou napadeným rozhodnutím.

V. Posouzení žaloby

16. Městský soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalovaný s takovým posouzením věci výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil nesouhlas ve lhůtě stanovené výzvou, která jí byla doručena dne 30. 12. 2024 (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů). Zároveň bylo možné ve věci rozhodnout jen na základě listin, které jsou součástí spisového materiálu. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního). Po prostudování správního spisu a zhodnocení jeho obsahu a rozhodných skutečností dospěl městský soud k závěru, že žaloba je důvodná.
17. Jádrem posuzované věci je otázka, zda povinný subjekt postupoval v souladu se zákonem o svobodném přístupu k informacím, jestliže odmítl poskytnout požadované informace s odůvodněním, že *služební hodnocení státního zaměstnance se bezprostředně a zásadně výlučně dotýká člověka jako jednotlivce, jeho osobnosti, cti, důstojnosti, jeho soukromí a obdobných aspektů*.
18. Městský soud v Praze obdobnou věc, týkající se rovněž služebních hodnocení PhDr. J. F., řešil v rozsudku ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 128/2023-63, kterým zrušil tam napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, kdy v bodě 15 rozsudku uvedl, že *nelze odmítnout poskytnutí informace spočívající ve služebním hodnocení jako celku, ale případně odůvodnit, které části služebního hodnocení obsahují takové osobní údaje, které nesplňují další zákonné znaky úst. § 8a odst. 2 zákona o informacích (jako jsou například osobní údaje vztahující se k rodinnému stavu, bydlišti apod. služebního zaměstnance, které o jeho veřejné činnosti nemohou nijak vypovídat)*. Zjištěná nepřezkoumatelnost odůvodnění bránila postupu podle § 16 odst. 6 informačního zákona, proto zdejší soud v citovaném rozhodnutí zároveň nestanovil povinnému subjektu povinnost informaci poskytnout.
19. Dále městský soud konstatuje, že pro věc je relevantní též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2024, č. j. 1 As 93/2024-26, kterým zamítl kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 129/2023-42, jímž městský soud zrušil

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

rozhodnutí ministra vnitra ze dne 27. 9. 2023, č. j. MV-152970-3/SO-2023. Toto rozhodnutí se sice vztahovalo k jiné žádosti žalobce o informace, ovšem jejím předmětem zčásti bylo poskytnutí *služebních hodnocení* (zde podepsaných PhDr. J. F. v postavení nejvyššího státního tajemníka). Závěry koncipované Nejvyšším správním soudem je tedy týkají téhož institutu zákona o státní službě a městský soud k nim přihlížel.

20. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku v bodě 12 zdůraznil, že *stěžovatel neodůvodnil, proč služební hodnocení nevypovídá o úřední činnosti nebo o funkčním nebo pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy; jen stroze uvedl, že poskytnutí služebního hodnocení by mohlo neúměrně narušit soukromí hodnocených zaměstnanců. Okolnost, že lze ze služebního hodnocení zjistit, o jaké zaměstnance se jedná, není sama o sobě podstatná, neboť § 8a odst. 2 zákona o informacích nestanoví v tomto ohledu žádné omezení. Odůvodnění rozhodnutí o rozkladu nasvědčuje tomu, že se stěžovatel snažil služební hodnocení podřadit pod informace týkající se soukromí fyzické osoby dle § 8a odst. 1 zákona o informacích. Nicméně i v tomto případě je jeho úvaha neúplná. Podřazení informace pod režim § 8a odst. 1 zákona o informacích neznamená, že ji povinný subjekt bez dalšího neposkytne; musí totiž vždy posoudit, zdali jej umožňují právní předpisy chránící soukromí, zejména nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (GDPR).*
21. Dále Nejvyšší správní soud uvádí v bodě 14, že *„nepřezkoumatelná je také stěžovatelova úvaha o neposkytnutí služebního hodnocení jako celku s odkazem, že obsahuje údaje týkající se lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména. Tyto hodnoty spoluutváří ochranu osobnosti člověka, ale samy o sobě zásadně neospravedlňují odmítnutí žádosti o informace. Stěžovatel se musí zabývat tím, zdali existuje veřejný zájem na poskytnutí určité informace, a pokud zjistí, že ano, pak jej musí poměřit s ochranou osobnosti konkrétního státního zaměstnance (rozsudek ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015 - 46, body 24 a 25). Tento postup předpokládá § 8a odst. 1 zákona o informacích, který umožňuje poskytnout informace týkající se osobnosti člověka, pokud je to v souladu s právními předpisy, zejména s GDPR. Stěžovatel výše popsanou úvahu neučinil, proto není jeho kasační námitka důvodná.“*
22. Z citované judikatury tak vyplývá, že povinný subjekt měl povinnost provést konkrétní a individualizované posouzení každé části služebního hodnocení, a to ve světle existence veřejného zájmu na zpřístupnění informace a zároveň s ohledem na míru zásahu do práv hodnoceného zaměstnance. Absence takové úvahy by činila rozhodnutí povinného subjektu opět nepřezkoumatelným. Městský soud zároveň dodává, že vzhledem k tomu, že se žalovaný ve druhostupňovém rozhodnutí ztotožnil se závěry prvostupňového správního rozhodnutí, soud přezkoumává obě odůvodnění jako jeden celek.
23. Městský soud přistoupil k hodnocení věci z hlediska zákonné úpravy práva na informace v zákoně o svobodném přístupu k informacím.
24. Podle § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*
25. Podle § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním nebo pracovním zařazení.*

26. Městský soud rovněž připomíná judikaturu Nejvyššího správního soudu, která dlouhodobě zdůrazňuje význam práva na informace jako nástroje kontroly veřejné správy, kdy bylo konstatováno, že právo na informace představuje jednu z právních záruk zákonnosti ve veřejné správě (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, čj. [5 As 28/2007-89](#), č. [1532/2008 Sb. NSS](#)). V doktríně se obdobně uvádí, že právní stav umožňující veřejnosti přístup k informacím vede ke zvýšení odpovědnosti při výkonu veřejné moci, zvyšování její kvality a transparentnosti, a působí jako preventivní nástroj proti nežádoucím jevům ve veřejné správě (srov. Korbel, F. *Právo na informace. Komentář*. Praha: Linde, 2005, s. 48).
27. Městský soud přistoupil k hodnocení věci taktéž z hlediska zákonné úpravy ochrany osobních údajů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „obecné nařízení o ochraně osobních údajů“).
28. Podle recitálu 40 obecného nařízení o ochraně osobních údajů aby bylo zpracování zákonné, měly by být osobní údaje zpracovávány na základě souhlasu subjektu údajů nebo s ohledem na nějaký jiný legitimní základ stanovený právními předpisy, buď v tomto nařízení, nebo v jiném právním předpise Unie nebo členského státu, jak je uvedeno v tomto nařízení, mimo jiné i s ohledem na nezbytnost dodržení zákonné povinnosti, která se na správce vztahuje, nebo nezbytnost plnění smlouvy, jejíž stranou je subjekt údajů, nebo za účelem přijetí opatření na žádost subjektu údajů před uzavřením smlouvy.
29. Podle článku 5 odst. 1 písm. b) obecného nařízení o ochraně osobních údajů osobní údaje musí být: ... (b) shromažďovány pro určité, výslovně vyjádřené a legitimní účely a nesmějí být dále zpracovávány způsobem, který je s těmito účely neslučitelný; další zpracování pro účely archivace ve veřejném zájmu, pro účely vědeckého či historického výzkumu nebo pro statistické účely se podle čl. 89 odst. 1 nepovažuje za neslučitelné s původními účely („účelové omezení“).
30. Podle článku 6 odst. 1 písm. c) obecného nařízení o ochraně osobních údajů zpracování je zákonné, pouze pokud je splněna nejméně jedna z těchto podmínek a pouze v odpovídajícím rozsahu: ... (c) zpracování je nezbytné pro splnění právní povinnosti, která se na správce vztahuje.
31. Městský soud dále přistoupil k hodnocení věci taktéž z hlediska zákonné úpravy služebního hodnocení, jak ji vymezují ust. § 155 zákona č. 234/2014 Sb., zákon o státní službě (dále jen „zákon o státní službě“), a prováděcí nařízení vlády č. 36/2019 Sb., nařízení vlády o podrobnostech služebního hodnocení státních zaměstnanců a vazbě osobního příplatku státního zaměstnance na výsledek služebního hodnocení a o změně nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí nařízení vlády“).
32. Podle ust. § 155 odst. 1 zákona o státní službě *státní zaměstnanec podléhá služebnímu hodnocení*.
33. Podle ust. § 155 odst. 2 zákona o státní službě *služební hodnocení státního zaměstnance zahrnuje hodnocení výkonu služby z hlediska správnosti, rychlosti a samostatnosti v souladu se stanovenými individuálními cíli. Služební hodnocení představeného zahrnuje také hodnocení*

výkonu služby z hlediska organizování, řízení, kontrolování a hodnocení výkonu služby podřízených státních zaměstnanců a výkonu práce podřízených zaměstnanců.

34. Podle ust. § 155 odst. 3 zákona o státní službě *hodnoticí kritérium je klasifikováno jako a) plnění vysoko nad rámec nároků na ně kladených, b) plnění nad rámec nároků na ně kladených, c) plnění v rámci nároků na ně kladených, d) plnění v rámci nároků na ně kladených s občasnými výhradami, nebo e) plnění nedostatečně.*
35. Podle ust. § 155 odst. 4 zákona o státní službě *služební hodnocení musí obsahovat závěr o tom, zda státní zaměstnanec dosahoval ve službě a) vynikající výsledky, b) velmi dobré výsledky, c) dobré výsledky, d) dostačující výsledky, nebo e) nevyhovující výsledky.*
36. Podle ust. § 155 odst. 5 zákona o státní službě *služební hodnocení dále obsahuje stanovení individuálních cílů pro další osobní rozvoj státního zaměstnance.*
37. Podle ust. § 155 odst. 13 zákona o státní službě *státní zaměstnanec musí být se služebním hodnocením seznámen.*
38. Podle § 155 odst. 14 zákona o státní službě *vláda stanoví nařízením hodnoticí kritéria, na základě kterých je státní zaměstnanec v rámci služebního hodnocení posuzován, způsob určení závěru služebního hodnocení a vazbu výše osobního příplatku na výsledek služebního hodnocení.*
39. Podle § 156a odst. 1 zákona o státní službě *státní zaměstnanec může podat proti služebnímu hodnocení námitky do 15 dnů ode dne seznámení se služebním hodnocením. Námitky se podávají písemně služebnímu orgánu, musí z nich být zřejmé, proti jaké části služebního hodnocení směřují, a musí obsahovat odůvodnění nesouhlasu se služebním hodnocením a návrh způsobu úpravy služebního hodnocení.*
40. Podle ust. § 1 odst. 2 prováděcího nařízení vlády *hodnoticími kritérii jsou a) kvalita výkonu státní služby, b) množství plněných služebních úkolů a služební tempo a c) osobní přístup.*
41. Podle ust. § 1 odst. 2 prováděcího nařízení vlády *jde-li o představeného, hodnoticími kritérii jsou a) kvalita výkonu státní služby, b) množství plněných služebních úkolů a služební tempo a c) organizování, řízení, kontrolování a hodnocení výkonu státní služby podřízených státních zaměstnanců a výkonu práce podřízených zaměstnanců.*
42. Hlavní argumentační linii prvostupňového rozhodnutí (a důvodů pro odmítnutí žádosti o informace) lze shrnout tak, že podle povinného subjektu služební hodnocení státního zaměstnance je interním nástrojem řídicí personální práce, který se zásadně dotýká osobnostních práv hodnoceného, a obsahuje citlivé informace o jeho schopnostech, chování, morálních vlastnostech a profesním rozvoji, které nelze oddělit od jeho identity. Zveřejnění těchto údajů by podle povinného subjektu mohlo vést k ohrožení důstojnosti zaměstnance, narušení jeho soukromí a důvěry ve státní správu, kdy služební hodnocení není výstupem úřední činnosti zaměstnance, nýbrž výstupem hodnotitele, jehož subjektivní pohled se do hodnocení nevyhnutelně promítá. Hodnocení neinformuje o výkonu působnosti správního orgánu navenek, ale o interních aspektech výkonu služby, a z tohoto důvodu podle povinného subjektu nelze služební hodnocení považovat za informaci o úřední činnosti ve smyslu § 8a odst. 2 informačního zákona, a tudíž nepodléhá povinnosti zpřístupnění veřejnosti. Zároveň povinný subjekt v prvostupňovém rozhodnutí cituje hojnou judikaturu jako podpůrný argument k hodnotovému náhledu na posuzovanou věc (více viz body 7-12 rozhodnutí povinného subjektu).

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

43. Městský soud v návaznosti na výše uvedené právní rámce, judikaturu i skutkové okolnosti tento názor povinného subjektu, aprobevaný i napadeným rozhodnutím, akceptoval jen zčásti.
44. Především soud konstatoval, že byť povinný subjekt doplnil rozsáhlé úvahy týkající se povahy služebního hodnocení jako celku, tak stále neprovedl konkrétní a individualizované posouzení jednotlivých částí služebního hodnocení, přičemž je opětovně odmítl poskytnout jako celek a setrval na tezi o ochraně soukromí státního zaměstnance; takové posouzení bylo přitom nezbytné. Přestože nejvyšší státní tajemník v posuzované věci výslovně odmítl poskytnutí požadované informace, tak tato skutečnost sama o sobě neznamená, že by zpřístupnění nebylo možné, poněvadž obecné nařízení o ochraně osobních údajů nevyžaduje souhlas subjektu údajů tam, kde existuje jiný právní titul pro zpracování osobních údajů, zejména zákonná povinnost správce údajů. Jinými slovy zákonnost zpracování osobních údajů může být založena nejen na souhlasu subjektu údajů (v posuzované věci na souhlasu hodnocené osoby), ale i na splnění právní povinnosti, která se na správce údajů vztahuje (v posuzované věci na správní orgán), jak plyne z článku 6 odst. 1 písm. c) a recitálu 40 obecného nařízení o ochraně osobních údajů. V posuzované věci je právním titulem právě § 8a odst. 2 informačního zákona, který stanoví, že povinný subjekt poskytne osobní údaje o zaměstnanci veřejné správy, pokud vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo o jeho funkčním či pracovním zařazení.
45. Soud především konstatoval, že služební hodnocení je nástrojem, jehož účelem má být podle zákona o státní službě a prováděcího nařízení vlády zhodnocení výkonu služby státního zaměstnance v rámci jeho působení ve služebním úřadu. Obsah služebního hodnocení se má vztahovat výhradně k profesnímu životu hodnocené osoby, tedy k činnostem vykonávaným v rámci veřejné služby. Nelze předpokládat, že by služební hodnocení obsahovalo informace o soukromém rodinném životě zaměstnance nebo o jeho aktivitách konaných mimo pracoviště. Takové údaje nejsou předmětem hodnocení podle zákona o státní službě a jejich zahrnutí by bylo v rozporu s účelem tohoto institutu.
46. Z uvedeného vyplývá, že služební hodnocení je dokumentem, který se týká výkonu veřejné funkce, a který hodnotí výkon služby z hlediska kvality, množství plněných úkolů, služebního tempa a osobního přístupu. Tato kritéria se bezprostředně vztahují k funkčnímu a pracovnímu zařazení zaměstnance veřejné správy, a tudíž naplňují podmínky pro zpřístupnění podle § 8a odst. 2 informačního zákona. Ačkoliv lze připustit, že některé části služebního hodnocení mohou obsahovat osobní údaje, které o veřejné činnosti nevypovídají (například údaje o rodinném stavu, bydlišti), tyto části však lze technicky oddělit a jejich odstranění není natolik složité, aby odůvodňovalo odmítnutí celé žádosti.
47. Jestliže služební hodnocení má, resp. musí obsahovat především a zejména údaje týkající se služební činnosti hodnoceného zaměstnance, a to z hlediska kvality, množství plněných úkolů, služebního tempa a osobního přístupu (viz ust. § 1 odst. 2 prováděcího nařízení vlády), a nikoliv tedy údaje soukromé povahy, pak není zřejmé, proč by vyloučení soukromých údajů mělo ze služebního hodnocení vytvořit „prázdnou skořápku“, jak uvádí povinný subjekt v odůvodnění svého rozhodnutí. Takový výsledek by mohl nastat jen tehdy, pokud by služební hodnocení obsahovalo právě jen – anebo v převážné míře – údaje soukromé povahy, což se však nepředpokládá, neboť by to neodpovídalo platné právní úpravě.

48. Dále, zákon o státní službě zároveň stanoví postup pro ochranu práv hodnoceného zaměstnance, který musí být se služebním hodnocením seznámen, a zároveň má právo podat námitky proti služebnímu hodnocení do 15 dnů od seznámení, přičemž tyto námitky musí být konkrétní, odůvodněné a musí obsahovat návrh úpravy hodnocení. Tento mechanismus poskytuje zaměstnanci možnost aktivně se bránit proti případnému nesprávnému nebo neobjektivnímu hodnocení, a tím přispívá k ochraně jeho osobnostních práv.
49. Zdejší soud již v rozhodnutí ze dne 12. 4. 2024, č. j. 6 A 128/2023–63, výslovně uvedl, že nelze odmítnout poskytnutí informace spočívající ve služebním hodnocení jako celku, ale je třeba konkrétně odůvodnit, které části obsahují osobní údaje, jež nesplňují zákonné znaky § 8a odst. 2 informačního zákona.
50. Z hlediska naplnění kritéria veřejného zájmu v duchu informačního zákona zastává městský soud názor, že v demokratickém právním státě je transparentnost veřejné správy nejen legitimním požadavkem, ale i základním předpokladem důvěry veřejnosti ve výkon veřejné moci. Právo veřejnosti na informace o činnosti veřejné správy, jak je zakotveno v Listině základních práv a svobod i v informačním zákoně, je výrazem kontroly veřejnosti nad výkonem státní moci. Soud má proto za to, že existuje velmi zřejmý a přirozený veřejný zájem na tom, aby veřejná sféra byla co nejvíce otevřená a přístupná kontrole. Veřejnost jakožto neurčitý okruh adresátů mocenského působení má oprávněný zájem na tom, aby měla přehled o tom, jak veřejná správa funguje, jaké činnosti vykonává a jak jsou její zaměstnanci hodnoceni.
51. Soud zároveň připouští, že v případě informací o poměrech běžných úředních osob bez řídících pravomocí nebo pravomocí k samostatnému rozhodování (například referentů obecních, krajských či ústředních orgánů) je třeba, aby žadatel uvedl rozumné důvody, pro které by měl v konkrétní situaci existovat veřejný zájem na poskytnutí požadované informace. Tento požadavek však nesmí být formulován způsobem, který by byl nepřiměřený až vylučující vzhledem k možnostem běžného jednotlivce získat si předem dostatečný vhled do věci, o niž se zajímá. Takový přístup by vedl k neproporcionálnímu omezení práva na informace.
52. Požadavek na intenzitu důvodů existence veřejného zájmu na poskytnutí informace se přirozeně snižuje s rostoucím postavením dotčené hodnocené osoby ve veřejné sféře. Čím vyšší je kompetence hodnocené osoby (ať už v oblasti řízení, metodického vedení, rozhodování, hospodaření s veřejnými prostředky či jiných činností), tím zjevnější je veřejný zájem na její kontrole.
53. Zde nezbyvá než zdůraznit, že rozhodovaná věc se týká nejvyššího státního tajemníka, tedy osoby, který zastává vrcholnou pozici v systému státní služby, pročez je veřejný zájem na zpřístupnění informací o jeho služebním hodnocení sám o sobě natolik zřejmý, že nevyžaduje zvláštní odůvodnění ze strany žadatele.
54. Městský soud závěrem konstatuje, že správní orgán je povinen provést konkrétní a individuální posouzení jednotlivých částí služebního hodnocení státního zaměstnance, a to ve světle § 8a odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, kdy je nezbytné, aby správní orgán určil, které části služebního hodnocení vypovídají o veřejné či úřední činnosti, případně o funkčním či pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy, a které části obsahují osobní údaje, jež se k výkonu veřejné služby nevztahují (například údaje o rodinném stavu či bydlišti). V případě, že některé části služebního hodnocení nelze zpřístupnit z důvodu ochrany osobních údajů, je správní orgán povinen posoudit, zda je

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

možné tyto části technicky oddělit (například anonymizací, začerněním nebo jinou vhodnou úpravou) tak, aby zbývající části dokumentu mohly být zpřístupněny. Odmítnutí celé žádosti bez takového posouzení není v souladu s požadavky zákona o svobodném přístupu k informacím.

55. Správní orgán je dále povinen zohlednit postavení hodnocené osoby ve veřejné správě. V případě osob na vyšších služebních pozicích, zejména těch, které mají rozhodovací pravomoci, odpovědnost za veřejné prostředky nebo řídí jiné zaměstnance, je veřejný zájem na zpřístupnění informací výrazně silnější. V takových případech není nutné, aby žadatel zvlášť prokazoval existenci veřejného zájmu, který lze v těchto případech odvodit již ze samotného postavení dotčené hodnocené osoby.
56. Městský soud se dále zabýval důkazními návrhy, které žalobce předložil a které směřovaly k předložení služebního hodnocení a jeho podkladů za účelem přímého posouzení soudem. Soud však konstatuje, že provedení těchto důkazů není nezbytné, neboť skutkový stav týkající se povahy služebního hodnocení, jeho právního režimu a vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím a obecnému nařízení o ochraně osobních údajů byl již v řízení dostatečně objasněn. Odmítnutí provedení důkazu je v tomto případě odůvodněno jeho nadbytečností. Soud přitom zohlednil rozsah doplňování dokazování tak, aby nenahrazoval činnost správního orgánu, ale aby přezkoumal zákonnost jeho rozhodnutí. Následné vyhodnocení jednotlivých částí služebního hodnocení a jejich zpřístupnitelnosti podle zákona o svobodném přístupu k informacím a obecného nařízení o ochraně osobních údajů je především úkolem správního orgánu. Městský soud proto návrhy důkazů žalobkyně odmítl jako nadbytečné a ponechává na správním orgánu, aby v novém řízení provedl potřebné vyhodnocení jednotlivých částí služebního hodnocení ve světle zákonných a judikатурních požadavků.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

57. Na základě všech shora uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že je třeba napadené rozhodnutí zrušit podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního, neboť správní orgán věc nesprávně po právní stránce posoudil. Zároveň soud vrátil věc žalovanému podle § 78 odst. 4 soudního řádu správního k dalšímu řízení.
58. V dalším řízení je povinný subjekt povinen provést konkrétní a individualizované posouzení jednotlivých částí služebního hodnocení, přičemž musí určit, které části dokumentu vypovídají o veřejné nebo úřední činnosti, případně o funkčním či pracovním zařazení zaměstnance veřejné správy, a které části obsahují osobní údaje, jež se k výkonu veřejné služby nevztahují, a posoudit, zda části dokumentu obsahující osobní údaje, které nelze zpřístupnit, lze technicky oddělit (například anonymizací, znečitelněním nebo jinou vhodnou úpravou) tak, aby zbývající části dokumentu mohly být poskytnuty žadateli. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního).
59. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch

neměl. Ve věci měl plný úspěch žalobce a jeho náklady řízení představují zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v této výši, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. října 2025

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.